

Máborszky
Matild,
lánka és
Livia.
Prei-
Szilágyi
Bólya
István,
ler Géza.
Bogyay
Panlicza.

megettör-
vamaros-
ersen vá-
at szines
atal meg-

an közölt
Ester-

k, sárga.
fővárosé,
h színek
lovacs-
míg jó
ras pari-
rozva. —
e mai
s követ-
jártam.
zött, de
Jolánka
-hivatal-
tt, ami-
Hiszen
helyesen
beszélési
fejlet-
Gábor.
gis csak
em. Vas-
műhely
ujkori
a klas-
artózkö-
s így
dtól el-
bizony,
szbak
k, így
em, ha
két szó
évről a

KIS LAP

... PRODUKÁLTA A KUTYÁCSKÁT. (Lásd a 244. lapon.)

Szerkeszti Forgó bácsi.

LIII. köt. 16. szám.

Ára negyed-évre 1 frt. Egyes szám ára 12 kr.
Megjelen minden vasárnap 16 lapon.

1897. október 17-én.

AZ ÓDON VÁR TITKA.

— Elbeszélés számos képpel. —

NYÁR eleje volt. Künn gyönyörű napfény mosolygott és már meglehetősen izét is adta a hőségnek, melyet a nyár rövid idő múlva meg fog hozni s mely elől az olyan nagy városból, amilyen Budapest, falura, árnyas erdős tájra menekül, aki teheti. De most még kellemes volt az utcákon, tereken sétálgatni; bizonyára kellemesebb, mint a szobában üldögélve unatkozni.

Az a három testvér ott abban a csinosan, uri módon butorozott szobában mégis otthon üldögélve unatkozott. Azaz tulajdonképen csak ketten unatkoztak; a harmadik úgy el volt merülve a maga mulatságába, hogy nagy ideig föl sem pillantott, míg nem ezt a türelmetlen kérdést hallotta:

— Ugyan, Imrike, hát már soha sem készülsz el a meséddel? Jöjj no, játszunk valamit!

— Hagyj békében Aranka! . . . A királyfi éppen most készül megvívni a sárkánnyal . . . azt már csak végig kell olvasnom.

— Jaj, de unalmas vagy a meséiddel! szolt Aranka türelmetlenül és más felé fordult. Jöjj Flora, sétáljunk ki ide a közeli József-térre.

— Köll is nekem az az unalmas kis séta-tér, ahol mindég csak szép csöndesen, rendesen a kavicsos uton kell lépegetni! Jaj, csak már odább volnánk egy héttel. Már alig győzöm várni, hogy ott legyünk az ódon Turvár tövében.

— Pedig hát mégis csak meg kell szépen várunk.

— Hiszen az a borzasztó, hogy mindenre, ami kedves és kellemes, olyan sokáig kell várni!

— De mégsem száz esztendeig, mint az elátkozott király-kisasszonynak a szabadságra, szolt Imrike, aki épp befejezte a meséjét és most a maga jó-szántából szolt meg.

— Én bizony egészen nyugodtan várok, szolt a higgadtabb vérű Aranka. Még azt sem tudjuk, csakugyan kellemes lesz-e ott a nyaralásunk? Apácska azt mondta, hogy a ház, a melyben lakni fogunk, majdnem éppen olyan ódon épület, mint az a vén vár ott a szomszédságában.

— Épp az a nagyszerű! kiáltott fel Flóra. Ki tudja, micsoda érdekes dolgokat találunk ott? Hát még a régi vár! Ó, az olyan regényes!

— Igen, és bizonyosan ott is éltek hajdan hős lovagok, kegyetlen vár-urak és gyönyörű vár-kisasszonyok, és éjjel a holdvilágnál talán most is járnak körül, jegyzé meg a mese-barát Imrike.

— Köszönöm szépen, felelt Aranka nevetve. Először is nem hiszem, hogy azok a hajdani vár-urak és vár-kisasszonyok még ma is ott sétálgassanak; ha pedig valamilyen képen mégis tennék. . . . no, én csöppet sem vágyódom a szerencsére, hogy találkozzam velök.

— Mert nem érted az ilyen érdekes, regényes dolgokat, mondá Flóra.

— Ugyan Flóricza, csak nem hiszed te is, amit ez a buksi Imre az ő meséiből csacsog?

— No, nem azt értem . . . de az ilyen ódon váraknál mindig van valami érdekes, valami rejtélyes. Tudom, Kálmán is alig várja már, hogy ott legyünk. Ugy-e, Kálmán?

Épp ekkor nyílt az ajtó s egy sugár növésű, vidám képű körül-belül tizennegy-

éves fiu lépett be. Nevetve felelt a kérdésre:

— Sokat kívánsz, hugocskám. Igazat adjak neked, mikor azt sem tudom, miről beszéltek?

— Flora azt szeretné, ha már egy hét-tel öregebb volna, évődött Aranka.

— No igen, azt szeretném, ha ez a hét már elmúlt volna és már ott lehetnénk a nyaraló helyünkön, szólt Flora.

Kálmán kényelmesen helyezkedett el egy kis hinta-széken (Lásd a képet a 245. lapon.) és vigan mondá:

— Ebben igazat adok neked, Flóriczám. Magam sem bánám, ha már tul volnánk ezen a héten.

— Ugy-e, no ugy-e? kiáltá Flora diadalmasan. Tudtam én! Kálmán is alig várja, hogy már ott legyünk. Milyen érdekes lesz azon a regényes vidéken sétálgatni!

— No, én nem éppen arra gondoltam, jegyzé meg Kálmán. Hanem mához egy hétre már tul leszek valamennyi vizsgálaton, most pedig még előttük állok. Ma is annyit tanultam, hogy szinte zug bele a fejem. Azért jöttem ide, hogy kicsit pihenjek.

— Nagyon jól tetted, szólalt meg Imrike. Legalább elmondhatsz nekünk valamit arról a régi várról; Aladár bizonyosan beszélt neked róla.

— Sajnálom, kis mese-vitézem, de nem igen szolgálhatok fölvilágosítással. Aladár sem igen szolgálhatna, mert, ugy tudom, ő sem járt még soha ott.

— De hiszen ő ajánlotta! szólt Aranka.

— Nem éppen. Tulajdonképen a nagybátyjának, az öreg Turvárnak jutott eszébe.

— Jaj, az a kedves jó öreg! kiáltott fel Flora.

— Jónak jó, jegyzé meg Kálmán nevetve, de valami nagyon kedvesnek nem mondhatnám. Inkább ugyancsak zsémbes, haragos öreg bácsi, amit különben nem is csodálok, mikor a szél-ütött lábai miatt meg sem tud mozdulni a karos székéből. Azt hiszem, ilyen állapotban magam sem volnék nagyon jókedvű. Szerencsére akkor éppen kissé jobb kedvű volt, mikor Aladárral minap bementem hozzá és a falon függő képeket nézegetve, fölkiáltottam: »De szép ez az ősi vár és a tövében ez az ódon kastély! De szeretnék ilyen helyen lakni!« Erre Aladár azt mondta: »No, ott éppen lakhatnál is, mert az az ódon turvári kastélya és vára üresen áll és a bácsi nem is igen készül oda többé. Ugy-e, kedves bácsi?« És erre az öreg ur, kivételes jó kedvében, azt felelte, hogy ha a szüleinek kedvökre volna, ő szívesen átengedi nyaralónak a turvári kastélyát. Apácska elfogadta s így jutunk oda.

— De a várban is szabad lesz járnunk, ugy-e? kérdé Flora.

— Nem hiszem. Az még nem egészen rom. Vannak még lakható részei s az öreg ur ott tartja mindenféle ősi családi ereklyéit. Hát azt nem igen tartják nyitva.

— Ó, de hisz' az borzasztó volna, ha ott lagnánk a tövében és föl nem mehetnénk! . . . Kálmánkám, kérd meg az öreg urat, engedje azt meg nekünk. Nem fogjuk a kinceit bántani.

— De hova gondolsz, Flóriczám? Ilyen furcsa kéréssel csak nem állithatok be az öreg urhoz?

— Miért ne? erősködött most Imrike. Majd segít Aladár is. Először Aladárt kéred meg, hiszen jó barátja vagy . . .

— Inkább csak voltam . . .

— Csak nem pöröltetek össze? kérde Aranka.

— Ó dehogy! Semmi sem történt közöttünk, csak... no, ti azt úgy sem igen értenétek meg.

— Hát azt hiszed, nem volna szó-szólód a bácsijánál? kérde Flora.

— Dehogy nem! Bizonyosan megtenné, még pedig nagyon szívesen.

— Akkor hát menj hozzá... most mindjárt... kedves Kálmán, te olyan jó vagy... tedd meg!

A két leány is, Imrike is úgy rá esett, úgy ölelgette, czirógatta Kálmánt, hogy ez majd fölfordult a hinta-székkal. Már rá is állt, hogy teljesíti a kérésöket, midőn kinyílt az ajtó és egy kedves, mosolygós képű öt-hat éves leányka lépett be. Flora mindjárt eléje szaladt, ölébe kapta és dédelgetve kérde:

— Mi ujság, kis aranyos? Játszani akarsz, Bözsikém?

— Nem, nem játszani, felelt a kicsike. A mama azt mondta, hogy sétálni kellene menni, de ő nem ér rá; hát te, meg Aranka kísérjetek.

— Jól van, hát induljunk mindnyájan! szólt Kálmán. Nekem sem fog egy kis séta ártani, annál könnyebben tanulok azután. Elkísérlek egy darabon, aztán ellátogatok Aladárhoz a dolgokban.

Néhány percczel később mind az öt testvér kiűn sétált az utcán. Nem könnyű feladat volt az ilyen séta az öregebb testvéreknek, mert Bözsike roppantul maradhatatlan kis jószág volt. Hol előre futott, hol minden áron be akart térni valamelyik boltba, hol neki szaladt a robogó kocsiknak.

Most is előre futott és egy kapuban nagy hirtelen barátságot kötött egy szép

kis kutyával. A barátságos, fiatal állatka készséggel állt rá a játéokra és mind a ketten beszaladtak a ház udvarára. Mikor Flora oda sietett Bözsike után, nagy mulatásban találta: egy még fiatal uri nő is volt ott és produkálta a kutyácskát a kis leánynak. (Lásd a képet a czimlapon.)

Flora, aki már illemtudó leányka volt, szépen köszönve szólt a nőhöz:

— Bocsánatot kérek, hogy ez a kis buksi testvérem itt alkalmatlankodik... nem győzők rá vigyázni, mindjárt elszökik mellőlem. Jöjj, Bözsikém!

De a kicsike nem akart oly könnyen megválni négy-lábu uj pajtásától. Nem akart menni.

— Jöjj no, Bözsikém! unszolta Flora. Kálmán, meg Aranka és Imrike a kapu előtt várnak...

Az idegen nő is belátta, hogy az öregebbik testvérnek van igaza, hát segítségére volt.

— No, kicsikém, engedelmeskedned köll a testvér-nénikédnek. Majd máskor megint játszol a Fillérke kutyussal.

— Máskor? kérde a kicsike kételkedve.

— Persze! Majd látod még újra, biztatta Flora is.

Egyikök sem gyanította, hol lesz és milyen fontos lesz ez az újabb találkozás.

Mikor Flora és Bözsike kiértek a kapu elé, már csak Arankát és Imrikét találták ott. Kálmán már előbb így szólt:

— No, ha minden kapu, minden boltablak előtt megálldogálunk, estig sem jutok el Aladárhoz. Várjátok meg Flórát és Bözsikét, aztán menjetek a séta-térre. Én sietek.

Gyorsan odább ment és néhány utcán végig haladva, egy palota-szerű épület

kapujába készült befordulni. A kapu előtt hintó állt; de ebben Kálmán semmi feltűnőt sem talált. Amint a kapu alá lépett, egy igen választékosan öltözött, derült képű, de a mellett büszke tekintetű fiu jött vele szembe. Ez vagy másfél évvel öregebb

lehetett Kálmánnál, kinek láttára barátságosan szólt:

— Szervusz, Kálmán! Talán éppen hozám jössz?

— Eltaláltad. Meg akarlak kérni valamire, kedves Aladár.

... ELHELYEZKEDETT EGY KIS HINTA-SZÉKEN. (Lásd a 243. lapon.)

— Előre is ígérem, hogy megteszem. Nagyon jó, hogy jöttél; így legalább többen leszünk. No, ülj be a kocsiba, ott majd elmondod a dolgodat.

— A kocsiba? szólt Kálmán nem éppen örvendve. Ugyan hová mennénk?

Erre azonban nem felelt Aladár, mert a zsebeihez kapkodva, hirtelen fölkiáltott:

— No, majd hogy bolondjába neki nem indultam. Várj csak egy perczig, kedves Kálmán, mindjárt vissza térek.

Vissza fordult és gyorsan fölsietett a szőnyeggel borított széles márvány lépcsőn. Az emeleten fényes butorzzatu terembe lépett be s itt a jobboldali ajtó felé indult; de hirtelen megállt és pillanatnyi gondolkodás után balra fordulva, itt nyitott be egy szintén igen diszesen, kényelmesen berendezett szobába.

Az ablaknál egy már öreges hölgy olvasgatott. Aladár beléptére föltekintett és nyájasan nézett a fiúra.

— Nem zavarom, kedves Tekla néni? kérdé Aladár.

— Ó dehogy, kedves Aladárom! Kivánsz valamit?

— Csak azt akarom kérdezni, mit gondol . . . bemehetek-é a bácsihoz? Kérni akarok valamit, de nem tudom, milyen kedvében van, tanácsos-é bemennem hozzá?

— Attól függ, mit akarsz tőle kérni? Ha olyasmi, amit nem szívesen teljesít, akkor inkább hagyd máskorra, mert az öreg ur ma nagyon izgatott és türelmetlen. Épp most menekültem el én is a zsörtölődése elől.

— Ejnye no, ez baj! Olyan dolog, hogy éppen nem halaszthatom. Egy kis pénzt akarnék kérni.

— Azt már éppen nem tanácsolom. A bácsi már azt a zsebpénzt is sokalja, amit rendesen ád neked.

— Tudom. Pedig az már csak nem sok!

— Dehogy sok! Tudom én azt, kedves fiam. A durgazdag Turvály bizony háromszor annyit is adhatna unoka-öccsének, akit fiává készül fogadni. De hát persze, aki fősvény . . .

Tekla néni hirtelen elhalgatott és ijedten nézett Aladárra, aztán zavartan mondá:

— Az az . . . dehogy . . . csak megbotlott a nyelvem . . . Jaj, ha a bácsi megtudná, hogy ilyet mondtam előtted! . . .

Aladár büszkén hátra vetette a fejét.

— Nénikém, mit gondol felőlem? Azt hiszi talán, hogy el tudnám árulni éppen azt, aki mindig jó hozzám?

— Nem, nem hiszem. Tudom, hogy nemes szívű fiu vagy. Szeretlek is én és bizony mindig szívesen segítek, ha tehetem.

— Jaj, kedves néni, ha most is kisegíthetne! Megígértem Ödönnek, hogy elviszem magammal egy kis szórakozásra . . . az talán csak nem hiba?

— Ó dehogy! Sőt nagyon szép tőled, hogy ragaszkodással vagy a szegény rokonhoz, akitől a bácsi minden ok nélkül idegenkedik. Szegény Ödön, neki bizony nem sok jóban van része!

— Épp azért vinném magammal . . . Meg is ígértem neki, de elfogyott a pénzem, szégyenben maradok!

— No, azt már nem engedhetem. Várj csak fiam, adok én neked egy kis aprópénzt.

Fölállt és a szekrényhez ment. Azt nem látta Aladár, milyen gunyos kár-öröm villant végig a néni arcán. De csak egy pillanatra. A következő perczben egész csomó pénzt nyomott a fiú markába és kissé aggódva mondá:

— Fogd, kedves Aladár . . . hanem . . . tudod . . . ha a bácsi valamiképen megtudná, hogy az ő tudta nélkül és akarata ellenére pénzt adtam neked . . . jaj, talán el is üzne a házából!

— Nénikém! Én is Turvály vagyok és családunkban még soha sem volt gyáva, hálátlan ficzkó. Inkább kerékbe töretném magamat, hogy sem a jó nénikét elárul-

jam. Nagyon szépen köszönöm, hogy kiségitett, kedves Tekla néni!

Kezet csókolta az öreg nőnek és sietve távozott. A kapu előtt vigan szólt a várakozó Kálmánhoz:

— Rendszben vagyunk! No ülj be a kocsiba. Utközben beszélhetünk.

— De hová kocsizol?

— Legelőször is Ödönért megyünk. Aztán betérünk a cukrászhoz oszonnára, onnan kihajtatunk a ligetbe séta-kocsizásra. Igaz! Ma ló-verseny is van, oda is ellátogatunk.

— Mi jut eszedbe, Aladár? Nem nekünk való ez...

— No, no, Kálmánkám, csak magadról beszélj így. Nekem igenis való, van módom hozzá...

— Talán neked sem egészen való... Hiszen holnap kezdődnek az évi vizsgálatok a ti osztályotokban is. Már csak okosabb, ilyenkor még egyszer végig lapozni a könyveket...

— Rá érek majd este, vagy holnap reggel. No de ne vesztegessük az időt. Ülj be szaporán!

— Köszönöm, nem tarthatok veled. Engedélyem sincs a szüleimtől, de meg sok tanulni valóm is van.

— Sajnálom. Most már igazán indulnom kell, szólt Aladár és beugrott a kocsiba. Igaz, beszélni akartál velem valamiről... no, majd eljössz holnap, vagy holnapután és elmondod. Kocsis, előre!

A kocsi elrobogott.

Kálmán egy kis ideig utána nézett, aztán a vállait vonogatva sarkon fordult és haza indult.

— Végre is, mi közöm hozzá? szólt magában.

(Folytatása következik.)

SZORGALMAS TÁRSASÁG.

— A »Kis Lap« színes műmelléklete. —

UGEN bizony, szorgalmasok ők mindnyájan, mert jól tudják, hogy régen meg vagyon írva: »aki nem dolgozik, ne egyék!« Már pedig öreg hiba volna, ha elesnének a jó oszonnától, melynek ide s tova mindjárt itt az ideje.

Iparkodik is Erzsike, hogy amennyi kötni-valót a mama föl adott neki, azzal el is készüljön; sőt talán valamicskével még többet is fel fog mutathatni és ennek alig ha marad el a jutalma: a dicséret a mamáskától, ami pedig talán még az oszonnai kávénál is édesebb.

Gusztika sem lopja a napot: ő az öreg kertésznek segít locsolni s éppen jelenti:

— A virágokkal már elkészültünk, most a répát, kalarábét fogjuk megöntözni. Meglásd, Erzsike, milyen szép nagyra fognak nőni! Lesz öröme a mamának!

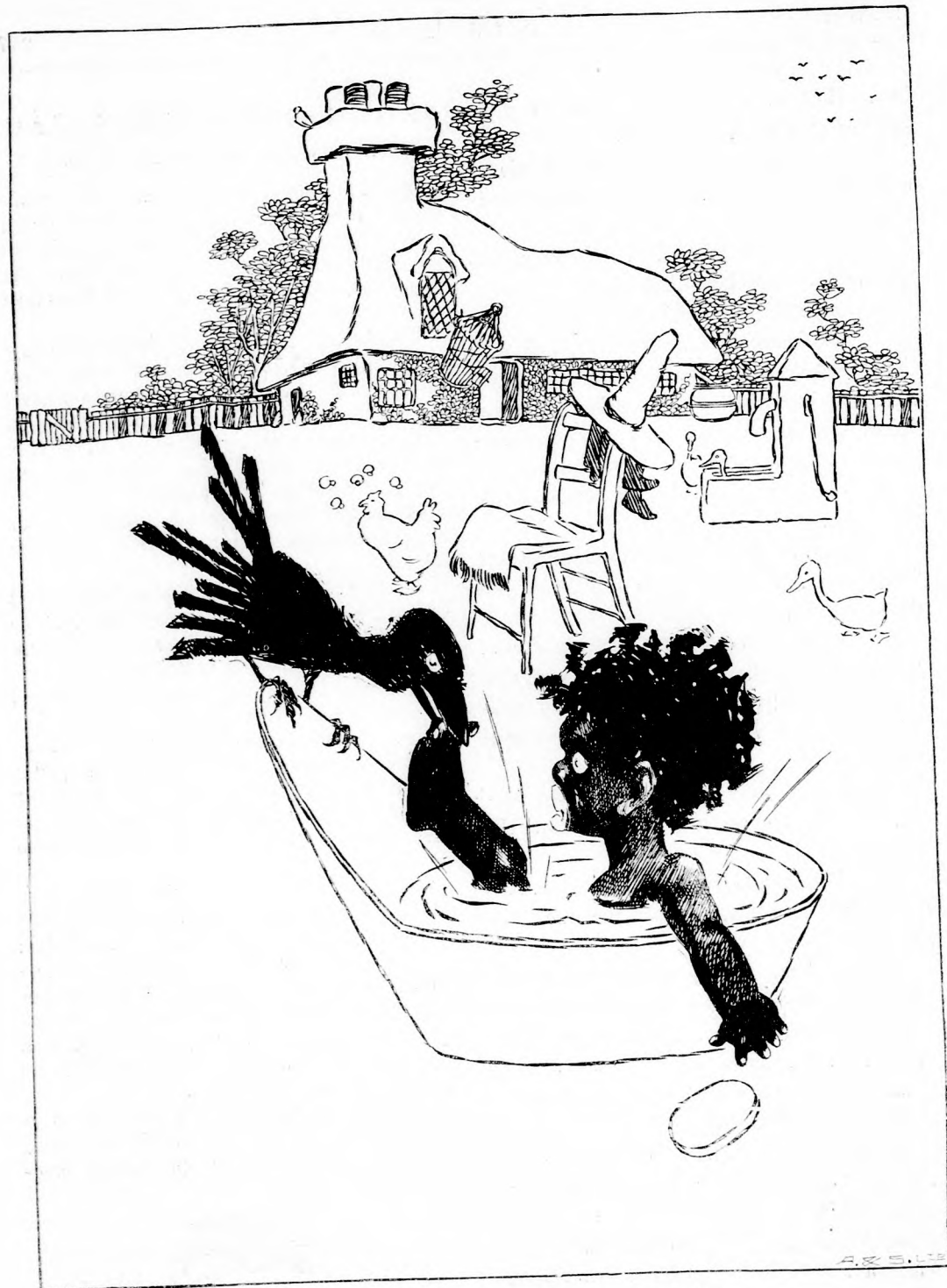
A fürgé kis Punki kutyus is hasznos munkát végez. Mert Erzsike — a kis hanyag! — amott a bokornál hagyta el a kendőjét és bizonyosan ott felejt, akkor pedig valami gonosz tolvaj éjjel elviheti. Már ezt Punki nem engedheti, gondosan a fogai közé kapja a kendőt és ime, diadalmasan elő hozza.

Csak a cicza, az a lusta cicza, nem talál magának foglalkozást. Hízlekedik, oda dörzsölődik Erzsikéhez és azt dorombolja:

— Ugy-e, azért én is kapok a jó tejcskéből? Majd megszolgálom, mihelyt beesteledik. Nagy egér-vadászatot tartok a kamrában és megakadályozom, ne hogy azok a czinczögő kis tolvajok megdézsmálják az ott levő jóféle csemegeket.

Nem sokára betértek a házba és ki a már elvégzett, ki a még csak végzendő hasznos munkája fejében pompásan megoszonázott.

SZERECSÉN BABA ÉS A HOLLÓ. (Lásd a 255. lapon.)

SZ. IVÁN NAP

IVÁN napján erdőbe megy
Az anya és gyermeke,
Szédret keres szorgalmasan,
És egy bokrot már lele.

De hajh, mi ez? Hogy megszedé,
Telve a bokor megint,
S mikor újra letépdelé,
Böven rakva ága mind.

Nyolczszor szedte meg a bokrot,
S különöset lát legott:
Szeme előtt kék füst száll fel
S egy üreg nyílik meg ott.

Belép a nő gyermekével,
Arany, ezüst mily rakás!
És halkal zúg felé a szél:
»A tied egy markolás!«

Elfogja a nőt mohó vágy,
Hármat markol sebtiben.
S elfordulva tova siet —
Ajtó zárul, dörg a menny.

»Iván!«. Teste jéggé dermed,
»Hol az ajtó? Irgalom!
Eltűnt!...« Haza tántorgg a nő,
Koldusül, bár gazdagon.

S újra itt van Szt.-Iván-nap,
Még a hajnal sem hasad,
S a gazdag nő az erdőben
A bokornál néz, kutat.

Kék bokor . . . az üreg tátong
S ő belép, bármint remeg,
Erejét mind össze szedve . . .
Ezüst, arany fénylenek.

Ott ül fia, kicsi karját
Felé tárja boldogan —
Ő ujjongva ölbe kapja
S vele gyorsan elrohan.

És hálásan térdre omlik,
Csók, ölelés nem elég.
Dördül az ég, kincs elsülyedt,
Ő öleli gyermekét!

Bötticher nyomán

János bácsi.

Rejtett mondatok.

K • k • r • o • n k • o • l • o • r • n • y • t l • l .
M • g • k • r • o • n t • o • n l • m • g • y • r .
S • g • o • t • s m • g • d • o • n s s • t • o • n s
m • g • s • g • t .

N • y • g • t • v • l d • c • s • o • r • d • n • p • o • t .

Ha a mássalhangzók közt levő pontok helyébe az oda szükséges, megfelelő magán-hangzókat helyezitek, négy ismeretes közmondást kaptok.

A megfejtők név-sorából elsőnek kisorsolt kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„Apró szín-darabok“.

Gyermek-előadásokra gyűjtötte Forgó bácsi, több képpel, diszes vászon-kötésben. (A „Forgó bácsi könyvtára“ című sorozat egyik önálló kötete.)

SZENDERGŐ BASA.

EGÉSZEN bizonyosan nem tudom ugyan, csak úgy sejtem, hogy az én kis olvasóim közt akad olyan, aki abban a hirben áll hogy »álmos táská.« Az ilyen kis álmos táskát, ugyancsak köll reggelenként költögetni! És megteszi a kis lusta azt is, hogy fölébred ugyan, de egyet fordul és tovább alszik, míg nem hirtelen ijedezve ugrik talpra, mert hát — hideg vizet öntöttek a nyakába.

Már most, ha ezt a képet nézitek, alkalmasint az hiszitek, hogy azzal a szunyókáló basával is ilyesmi történik: a szolgálja nyakon önti, hogy felköltse. No, meg is járná a szegény szolgál, ha azért tenné. Legalább is huszonöt botot kapna a talpára. Amde mégis teszi és akkor kapná meg a huszonötöt, ha nem végezné az öntözést pontosan. Mert nagy szüksége van rá a basának.

Déli-Arabiában és Közép-Afrikában az egyenlítő alatti tájakon a hőség néha óriási, amilyenről nekünk boldog európai embereknek fogalmunk sincs. Nem igen csökken még éjjel sem s az emberek a fullasztó melegtől álmuk közben elájulnak, sokszor bizony föl sem ébrednek többé — megöli őket a szörnyü forróság.

Az európai emberek, mikor először kerültek oda, nem tudták, mit tegyenek e gyilkos hőség ellenében; de csak hamar eltanulták az ottani előkelő emberektől, basáktól és sejkéktől, akiket soha sem ér álmukban veszedelem.

A segítség pedig igen egyszerű: a szolgál parancsot kap, hogy koronként — locsolja meg szendergő urát. A víz persze nem

jéghideg, de eléggé üdítő arra, hogy az alvó ember bőrét fölfrissítse, lehűtse és így az alvót megóvja az ájulástól, talán haláltól is. . .

Mig tehát mi a lusta álmos táskát azért locsoljuk, hogy fölébredjen: ott azért locsolják a szendergőt, hogy baj nélkül alhassék tovább.

BREKEKE ÉS KUTYKURUTY.

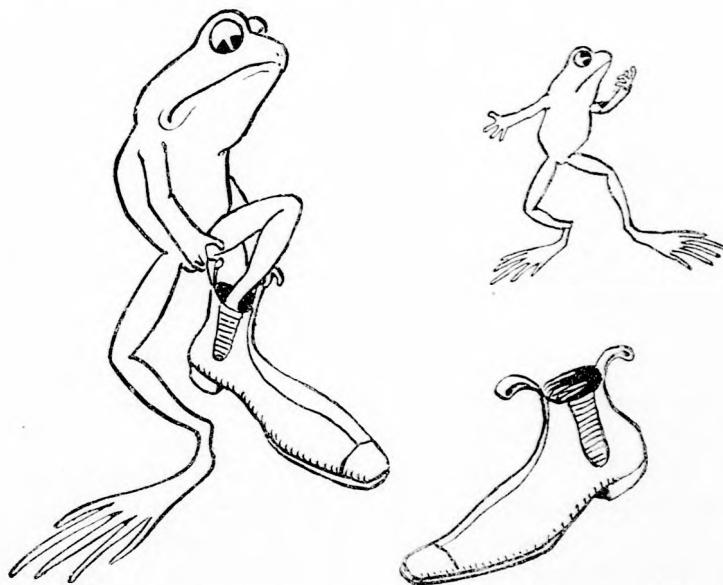
— Tréfa, három képpel. —

NEVETETT Kutykuruty, mérges volt Brekeke és egyik sem volt csoda. Igaza is volt mind a kettőnek; ami furcsa ugyan, mert ha ketten kétfélet gondolnak, hogy lehet mind a kettőnek igaza? De hát én nem tehetek róla, mégis úgy volt.

Mert ha valaki olyan furcsaságot lát, ami nevetésre ingerli, hát jussa van a nevetésre. Mivel pedig Kutykuruty ilyesmit

látott, tehát nevetett és igaza volt. Ámde viszont, ha valaki azt látja, hogy rajta nevetnek, az csöppet sem kellemetes; már pedig Brekeke jól látta, hogy Kutykuruty ő rajta nevet; azért tehát mérges lett és igaza volt.

— Soha ilyen bolondságot! szólt Kutykuruty. Ugyan, te oktondi Brekeke, mit mivelsz?

— Láthatod! És ha nem érted, bizony az oktondi te vagy. Egy pár szép cipőt

találtam és mindjárt föl is huzom. Ószre fordult az idő, hideg a föld és meztláb

járni veszedelmes, könnyen nátha lesz belőle, sőt tán-tüdőgyulladás is, aztán jön szomorú halál.

-- Béka még soha sem hiült meg. Póru jár sz, majd meglásd. Az embert akarod majmolni? Jaj, de bolondos kísérlet, hahaha!

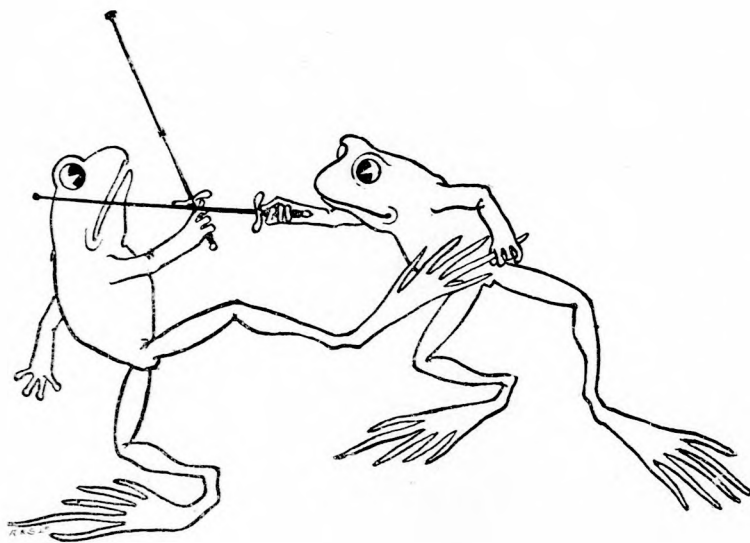
Brekeke nem hallgatott rá, fölhozta a szép cipőt, de amint lépni akart, eldült és orra bukott. Most kaczagott még csak Kutykuruty és ő is eldölt, de nevéteben. És még inkább csufolta Brekekét.

Már azt Brekeke nem tűrhette. Lerugta a lábáról a cipőt és talpra ugrott.

— Csufozni mersz, vakmerő? Ezért számolunk! Megverekszünk mind halálíg s egyikünk elpusztul.

No, már az nem egészen volt inyére Kutykurutynak, de mit tehetett? Ha ki nem áll párbajra, gyávának fogják mondani, s minden gavallér, lovagias békafi, csak úgy félvállról fog rá nézni.

Szembe álltak tehát halálos párbajra és vívtak keményen. Jeles vivó vala egyik is, másik is, és egy izben épp csak egy hajszálba mult, hogy Brekeke keresztül nem döfte ellenfelét.

— Hm! gondolta Kutykuruty, még bizony kilyukasztja a szép bőrömet. Már azt még sem szeretném.

És hogy ez a kellemetlenség ne érhesse, úgy tett, mint ha már megesett volna a baj. Hanyatt vágta magát.

— Jaj, te szörnyü Brekeke! . . . megöltél . . . végem van . . . már meghaltam!

Megszeptent Brekeke és kardját eldobva, futott esze nélkül.

— Jaj, börtönbe jutok! Elfognak, elítélnék, talán örök rabságra, ha nem halálra. Futok menekülök!

Gyorsan haza szaladt és a legszükségesebb holmit bepakolván uti táskájába, előhívta az izmos és gyors lábu Czinczogi

hordárt, aztán utnak indult, maga sem tudta hová. Nagy a világ s a szegény buj-

dosónak mind egy, akárhova jut, csak bátorságban legyen üldözőitől.

Ment mendegélt. Már az ország-uton, de még a nagy kaszálón is tul járt, mig végre olyan gyönyörűséges pocsétához ért, amelyet még soha sem látott. Sok béka atyafi lakott a pocsétában és nagyon szívesen fogadták a vendéget. Mikor pedig hallották, hogy lovagias párba miatt lett

hontalan bujdosóvá, meleg részvétellel ajánlották föl oltalmukat.

Brekeke tehát ott telepedett meg és baj nélkül élt tovább. Czipőt nem huzott és párba sem vivott többé és így nem is érhetette semmi veszedelem.

AZ ELMÉS EGÉRKE

Kedves Forgó bácsi!

Kis Lapunkban több oly cikket olvastam, mely az állatok okosságát, elmességét bizonyítja. Leginkább kutyáról, macskáról volt szó: tehát oly állatokról, melyek velünk élnek és így sokat tanulnak tőlünk. De hogy az egérnek is megvan a maga esze,

hogy politikus tud lenni, mint közülünk akárki — azt sohasem hittem volna. Pedig minap magam voltam szem-tanuja egér urfi elmés hadi cselének.

Ilyenkor, a nyár vége felé, mikor learatták a mezőt és a földeken hátra maradt kipörgött szemek elfogynak: ebből a nagy szabad élés-tárból lassanként cizincziék föl-szedetvén s elfogyasztván minden sze-

mecskét, nem marad a szegényeknek egyéb hátra, mint hogy a lakó-házba vonuljanak... a mi élés-tárainkba.

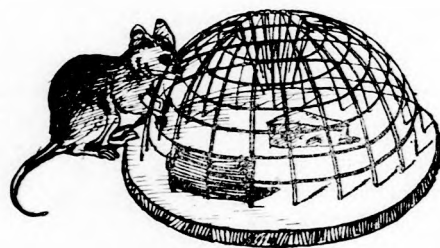
Igy költözött be hozzánk is egy kis család, még pedig egyenesen az ebédlőbe, hol egy reggel hűledezve látunk egy jókora lyukat... a kredencznek vastag fenekén.

No, ez már több a tréfánál! Hogy a kenyeret megrágták, sebjaj! De fűrész-porrá változtatni a mi szép butorunk egy részét: ez már nem maradhat annyiba. Nyomban fel is állítottuk az egerek veszedelmét: egy ujdonat-új csapdát, benne pompásan illatozó sajt darabbal.

Ejféltájban neszt hallok a másik szobából: rip-rop, rip-rop. Mint ha valami rágcsálódna, fészkelődne a vas rács között. Ahá... megvagy! Beosonok gyertyámmal, de uczú vesd el magad!... megugrik egér koma.

Ha egyszer itt volt, vissza jön újra, gondolám, és oda telepedek a nagy karos-székbe; s mögéje rejtve a gyertyát várom az egér vissza tértét, hogy a neszelő imosztorokát börtönöstül majd rögtön kivihessem a szobából.

Rövid idő múlva — persze, félhomályban — újra látok ott valamit mozogni. Az a valami óvatosan hallgatódzik, fülel. Semmi nesz. Neki bátorodva oda oson a csapdához, honnét ingerlően csalogatja a sajtnak pompás illata. No most véged van! gondolám.

De nézze meg az ember!... az én egérkém oda megy a tölcser alakú nyíláshoz, bedugja fejét és... vissza is húzza. Mint ha elgondolkozna mitevő legyen, a

távolból nézegeti a sajtot. Egyszerre rop-pant furcsán viselkedik az állatka. Tán csak nem bolondult meg? Mert veszettül kezd ugrándozni s majd eltávolodik a csapdától, majd meg neki iramodik és felszökik a csapda tetejére. Ezt ismétli szüntelenül egymásután. Ugyan mit akar vele?

Meg köll jegyezmem, hogy vas ráccsal ellátott kicsi kelepceze volt, oly gömbölyü akár egy uri-kalap. S ime, észre veszem, hogy nem ugrik a rácsozat kellős közepére, hanem inkább oldalt, úgy, hogy kissé mindig meghíbbant a csapda. S amint meghíbbant, apránként félre csuszott a sajt. Teringettét! Ez az egérke ki akarja szállítanul a sajtot magához! És valóban, tizszer-hússzor ismétli a dolgot: ráugrik a kelepcezőre, hogy az meglóduljon; a sajt csuszik hol jobbra, hol balra. Végre észre veszi ő kelme a hibát, és egy oldalra szorítja a támadást, a vas-rácsnak arra a részére, melyen befelé merednek a tölcser alakú alkotó hegyes végű vas drót-szálak. Ha ezen az uton hatolna be, ott szorulna a testcsukájára. Nem volna többé vissza vonulás, felnyársálná magát a vissza felé való útban a neki meredő csúcsokon. De ha a sajt meg arra jönne ki ő hozzá! És valóban, addig-addig ugrálgatott, amíg a csemege arra felé vette az útját: t. i. a tölcser felé és bele is ütődött. Ezt meglátta egér koma, abba hagyta a test-gyakorlatot belé fészkelődött a drótok közé és jó-ízűen falatozott a nehezen megszerzett sajtból.

Oly örömöm teltt benne, hogy nyugodtan lestem a dolog végét. Mikor ellakott: elosont, eltűnt. A sajtnak csak kicsi része maradt vissza, jó felét megette. A többi, beleszorulva a vas-csúcsok közé, szép kis egérfogak nyomával diszelgett.

Igy lakomázott ami egérkénk az egérfogóban, a nélkül, hogy az megfogta volna. Hát nem erős itéletre mutat ez? Ki mondhatná ez után, hogy nem szándékos eljárás, okos számítás volt ez az állatkától? Ki mondja még, hogy az egérnek nincs esze?

Más nap ismételtetem a históriát az én hitetlen anyácskám előtt, aki épp úgy

csodátkozott fölötte, de... mégis kimondta a halál-ítéletet az én értelmes egerem fölött.

Harmad-nap nehezebb és más szerkezetű kelepczét vettek, mely meg nem lódult az egerke súlya alatt és ma már gyászos véget ért az egerek e bölcse, e kiváló csel-mestere.

G. Klára.

SZERECSENY BABA S A HOLLÓ

(Képpel a 248. lapon.)

*Ott valahol messze Afrikában,
Kis szerecsény fürdözik a kádban.
Ottan fürdik, lubiczkol javában,
Elmulatoz szépen egymagában.*

*Egyszerre csak... jaj Istenem!... ó, ó!
Jön egy madár, varjuhoz hasonló;
A csőrével úgy vág mint az olló...
Vajj mi is volt?... Mérges csunya holló.*

*A kis néger magát elordítja,
Majd a fogát mind össze szorítja.
A kádat is mindjárt felfordítja
S feltiben tán magára borítja.*

*Szerencse, hogy meghallotta anyja;
Jön a házból sietve, rohanva:
»Hess te ocsmány!« a hollónak mondja.
Az ő kicsi fiát meg ne rontsa!*

*Holló elszáll, azt károgyja: »kár, kár!«
S azt gondolja: talán holnap! S vár, vár.
Mond a mama: »Csak lejönnél... bár,
bár!...
Fiam apja nagy puskával vár már!«*

*Hogy ezt hallja, elillan a holló;
Örül ezen kis szerecsény golyhó,
S örvend neki liba, csibe, kottló —
Még az ég is vidám és mosolygó.*

A BÁRÁNY ÉS A BÁRÁNY BŐRE.

— Állatrajzi adat. —

(Megtörtént eset.)

PANASZOSAN hangzott az erdőszéli le-
gelőn:

— Be-e-e! Be-e-e!

Ez pedig bárány-nyelven annyit jelentett:

— Jaj, anyácskám, hová lettél? Ó jöjj vissza báránykádhoz! Mi lesz belőlem nélküled?

A kicsi barika azonban hiába sirt az anyja után, ez nem tért többé hozzá vissza.

Nem messze a báránykától pedig, erősebb hangon szintén panasz hallatszott:

— Be-e-e! Be-e-e!

Ez meg azt jelentette a juhok nyelvén:

— Ó egyetlen báránykám, hol vagy?

Siess vissza szerető anyádhoz! Ó, meghasad a szívem utánad!

De az öreg anya-juh meg hasztalan siránkozott a báránykája után, nem látta többé.

Az a siró bárányka és ez a kesergő anya-juh nem egymást hívogatták. Külön-külön érte őket a szerencsétlenség, mikor az éhes farkas rátört a nyájra. A juhászok és kutyáik elüzték ugyan az ordast, de ekkorra már agyon marva hevert a földön egy öreg juh és egy kicsi bárány. Es így történt, hogy egy bárányka árván maradt, egy anya-juh pedig elvesztette bárányát.

A juhász-gazda sokáig hallgatta a kettős panaszt, sajnálta a kesergő két állatot és ilyenformát gondolt:

— Tulajdonképen megvigasztalhatnák egymást. Ha ez az anya-juh magához fogadná az árván maradt báránykát, segítve volna mind-kettejüknek a baján, az öregnek újra volna báránykája, a báránynak meg újra volna anyja.

Oda vezette az árva bárányt a kesergő juh mellé s a kis bárány hajlandónak is látszott, hogy a mostoha gondjai alá adja magát; de az öreg anya-juh nem akarta magához fogadni az idegen báránykát. Nem törődött vele, elhagyta.

A tapasztalt öreg juhász azonban nem tágitott. És mit gondoltok mit eszelt ki?

Lenyuzta a farkastól megfojtott bárányról a bőrt, megtisztította és ráborította az árva báránkára, aztán egy kisebb ólba becsukta a kesergő anya-juhót a most már kettős bundájú báránéhoz. Az öreg anyajuh csakhamar szaglászni kezdte a bárányt. És ráismert a saját báránkája bőrére, szőrére: megérezte, hogy ez a ő megsíratott kicsikéjének a bundácskája. Hogy a bundácska alatt más bárány van, hogy a feje, lába nem a régi, azzal nem törődött; beérte azzal, ami megmaradt a régiből. És most már készséggel magához fogadta az árva báránkát, szoptatta, fölnevelte.

Nem is siránkoztak már másnap, hanem elégedetten legelésztek.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« LIII. köt. 14-dik számában közölt »Váltott fejek« föladvány megfejtése:

A tigris és a zsiráf, valamint a majom és a czicza, kölcsönösen kicserélik egész fejüket. Az elefánt az agyaráit kapja vissza a medvétől, akivel lábakat is cserél, a zsiráfnak pedig vissza adja a pöttyeit; a vadkan a tevétől kapja vissza az agyaráit és a kengurutól a farkát, míg ő viszont a tevének, a teve meg a kengurunak adja vissza a farkát; az oroszlán a vadkannal cserél lábat és a kecskével farkat, a kecske vissza kapja a szakálát a kengurutól, ő pedig vissza adja a cizcizának a bajuszát.

Helyesen fejtették meg: Pilz Erika és Felice, Esterházy László, Khuen Héderváry Károly, Veress Ilona és Gábor, Váradi testvérek, ifj. Kőrösi Károly, Weisz Paula és Emil, Szűcs Dezső, Szalay Béla és Elek, Graefl Paula és Márta, Kis Károly, Grossmann testvérek, Badics Gizi, Zmeskáll Pistika, Berényi Irma, Przybilla Jenő, ifj. Bolyó Károly, Masjon Márta és Vilike, Molnár Ferencz, Bogyay Ernő, Záborszky Mariska és Dezső.

A jutalom kisorsolása szabály-szerűen megtörténvén, nyertes lett *Berényi Irma, Szabadkán*, kinek a jutalom-könyvet (*»Kis mesekönyv«*, változtatott mesék a *Grimm testvérek* gyűjteményéből, számos fametszetű képpel. A *»Forgó bácsi könyvtára«* című sorozat egyik önálló kötete) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A »Kis Lap« LIII. köt. 13-dik számában közölt rejtvény megfejtését utólag még beküldték: Koronthály Zoltán, Farkas Ilonka, Mariska és Laczi, Kis Károly, Graefl Paula és Márta.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Esterházy Erzsébetke. Mind a kettőtöknek igaza van: medvére nyáron is, télen is szokásos vadászni. — **Vida Pista.** A képrejtvényed, egy kis igazítással, meg fog jelenni. Meglehet, hogy a nálatok lakó hollandus kertésznek sikerült kék rózsát termesztenie, de én még sohasem láttam. — **Wildegg Nina.** Csak a postát okolhatod, mert mint meggyőződtem, a kiadó-hivatalban mindent a legjobb rendben találtam. A Muki-cziczád halálán méltán szomorkodol, de annál vigabban lesznek az egerek. Én nem bánom, hogy elpusztult, mert én meg nem bocsátom neki, hogy azt a kedvesen éneklő fekete-rigót megölte. — **B. N. Levél ment.** — **Hodra Benze.** Ha van fotografus-géped s tudsz vele bánni: kapd le a »Penke« kutyádat. Így a leírásod csak annál mulatságosabb lesz. — **Hildebrandt Aranka és Károly.** Mint már nagyobbacska kis-olvasók, igaz élvezetet és bő tanulást fogtok lelteni a híres kítőmő művész és tudós, Dr. **Lendl Adolf** és **Lakatos Károly** szerkesztésében megjelenő »Természet« cz. új folyó-iratban, melyből már négy szám jelent meg. Mondhatom: egyik tartalmasabb és gyönyörködtetőbb a másiknál. — **Gyorgyevicz Kamilla és Zora.** Pálya-művetekkel bizony megkéstetek. Pedig kár, mert a ti szerbországi uti-rajzotok különösen érdekelte volna olvasó társaitokat. Valószínű azonban, hogy így, habár más alakban, hasznát fogom venni. A többi el van intézve. — **Benkő Metella és Ábris.** Csak bátran nyissatok rám. Örömmel fogadlak. Hát megvan még a vén karos-szék, melynek ölében én is pihentem kis fiú-koromban? — **Deillinger Pista.** Az au nem két szótag sem a németben sem a francziában. — **Számek Margit és Zoltán.** Megelégedéssel vettem tudomásul, hogy mind a ketten olyan jó osztályzatot kaptatok. Így lesz az jövőre is, ugy-e? — **Jelinek Lajos.** Örömmel látlak kis hiveim táborában és remélem, neked is épp annyi örömet fog a »Kis Lap« szerezni, mint egykor mamádnak, aki kis leány korában szintén hű kis olvasóm volt. A meleg üdvözetlet épp oly melegen viszonzom. — *Több levélről a jövő számban.*

JÓ SZÍV.

Az éhező és fázó iskolás gyermekek részére: Bécsy Lajoska 2 frt.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozón.

F. b.